

Datum 23 april 2021

Tekenbeet leidt tot zelfdoding na Lyme

De vriendin van schrijfster Sietske Scholten (39) uit Deventer pleegde zeven jaar geleden zelfmoord. Ze kon niet meer leven met de gevolgen van een tekenbeet. Haar verhaal moet mensen alert maken en zodat de dood van Thérèse niet helemaal voor niets is geweest.

FLEUR REIJNGOUDT

DEVENTER

LISELOTTE KOLTHOF

In één adem vertelt Scholten hoe een piepkleine teek zich in het jaar 2000 onopgemerkt in de lies van haar geliefde Thérèse nestelde en haar leven verwoestte. „Ze heeft het niet gezien, geen kring gehad. Maanden lang had ze nergens last van, alleen een paar vage klachten.”

Ze kreeg een griepje, maar knapte er niet helemaal van op. „De koorts ging wel weg, maar er kwamen rare pijnen voor terug. Ze had het gevoel alsof er een riem om haar middenrif zat die tot het laatste gaatje werd aangetrokken.”

„De huisarts zat met de handen in het haar. Thérèse had het idee dat ze werd opgevreten vanbinnen. Pas vier jaar later kwam uit een test dat ze Lyme had. Dan ben je veel te laat. Het beschadigt van alles in je zenuwstelsel en dat wordt gewoon niet meer beter.”

Ze raakte gewend aan de morfine en had meer nodig om de pijn te bestrijden

„In de jaren daarna is ze alles verloren wat ze had: haar werk, haar lichaam zoals ze het kende, haar partner ging na zes jaar bij haar weg. Vlak voordat ze gebeten werd, wilde ze graag kinderen, maar dat ging niet vanwege de medicatie. Dus ook een toekomst als moeder verloor ze.”

Lyme zorgt er niet voor dat je sterft. Het zorgt er uiteindelijk voor dat je niet meer kunt leven. Dat je in bed ligt, geen licht of geluid meer kunt verdragen. Geen voedsel. Niets meer.”

Thérèse wilde niet meer leven, maar toen morfine werd ingezet, werd de pijn opeens een stuk dragelijker. In die periode ontmoette ze Sietske. „Het was meteen zo'n intense liefde. Ik wist dat ze ziek was. Ze had op dat moment al een jaar of acht Lyme. Daar slikte ze een enorm hoge dosis morfine voor.”

Zwanger

„Na zes dagen woonde ze bij mij. Mijn zoontje vond het ook gezellig met haar. Na een aantal maanden wilde ik heel graag weer zwanger raken en omdat Thérèse dat ook wilde, besloten we daar samen voor te gaan. Ik raakte zwanger van een meisje. Toen ik nog maar net in verwachting was, ging het bergafwaarts met Thérèse. Ze raakte gewend aan de morfine en had meer nodig om de pijn te bestrijden. Ze gleed af richting een depressie. Toen uit een second opinion bleek dat er geen zicht was op verbetering, zakte de moed Thérèse in de schoenen. De pijn was erg, de morfine moest opgehoogd. Ze noemde het een chemische hel.”

„Ze lag veel in bed. Onze dochter was een paar weken oud toen Thérèse zei: 'Ik wil eigenlijk niet meer'. Ik was boos dat ze dat zei, maar ze hoeft niet te blijven leven voor ons. Het was al een gevecht van elf jaar. Dit was niet leefbaar. Ik zag het ook.”

„Ik heb veel respect voor haar dat ze überhaupt doorademde. Ik kon haar besluit alleen maar accepteren, maar ik dacht zelf aan een traject als de levenseindekliniek. Dat bleek een lastige weg. Toen werd ze suïcidaal.”

Dankbaar

Uiteindelijk maakt Thérèse een einde aan haar leven in een hotel. „Ik ben dankbaar dat ze mij er niet mee heeft belast, maar eigenlijk had ik haar het liefst in mijn armen willen houden terwijl ze stierf. Het was een verschrikkelijke situatie. Ineens was het over. Onze dochter was 5 maanden oud. We zijn nog geen twee jaar samen geweest, maar ik zei op haar crematie: We hebben geleefd voor een heel leven.”

Uiteindelijk schreef Scholten een boek over dit verhaal: Beet. Het is een roman, maar voor 98 procent autobiografisch. Sindsdien heeft ze een carrière als schrijfster en verkoopt zo'n vierduizend boeken per maand. „En dat dus allemaal door een teek.”